

stor uenighed her i Folketinget. Så der er vi altså også enige med forslagsstilleren.

Det er jo rigtigt, som justitsministeren har redegjort for, at der er opstillet forskellige målsætninger, som et stort flertal i Folketinget har tilsluttet sig, først i 1994, så i 1997. Men måske synes jeg nok, at justitsministeren tegnede det lidt vel lyserødt. Justitsministeren sagde jo også selv, at målsætningerne opfyldes i højere og højere grad, og deri ligger jo også, at de ikke opfyldes og heller ikke på de tidligere stadier.

Det synes vi er stærkt utilfredsstillende. Vi må jo så erkende, at ingen kan hekse. Men jeg vil da godt benytte lejligheden til igen at opfordre justitsministeren til at overveje: Er der yderligere muligheder for at stramme reglerne med hensyn til ansøgning om udsættelse af afsoning?

Og så vil jeg sige, at vi i Venstre selv har den grundlæggende opfattelse, at der var flere, og det gælder ikke bare vold, med, om jeg så må sige, de middellange straffe, der straks efter domfældelsen burde hensættes til afsoning. Det kræver formentlig en ændring i retsplejeloven, og vi vil i Venstre overveje, om ikke vi skal udarbejde en regel i retsplejeloven, så domstolene i højere grad varetægtsfængsler efter dommen med henblik på hensættelse til øjeblikkelig afsoning.

Så har forslagsstilleren været inde på, at vi skal fylde fængslerne op i højere grad, end vi gør nu. Jeg tror ikke, det er nogen hensigtsmæssig foranstaltning. Og hvis man overhovedet skal tro på, at straf har nogen gavnlig effekt, så taler det ikke for at fylde op, sådan som hr. Frank Dahlgaard er inde på.

Jeg skal jo også sige, at vi er bundet af et fængselsforlig, og det henholder vi os til.

Men hvis hr. Frank Dahlgaard kan skaffe penge til nye fængsler og så lige stampe dem op af jorden, så hører vi selvfølgelig gerne om, hvordan det kan lade sig gøre.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Ja, det kunne jeg måske nok. Det ved jeg ikke. Men ideen i det her forslag er jo netop ikke at fremskaffe flere penge. Dette forslag er smadderpolitisk, og derfor hører det lige præcis hjemme her i Folketinget.

Kapaciteten skal ikke øges. Det er jo børnehavepolitik at sige: Vi skal have mere til alle, vi bygger flere sygehuse, vi bygger flere plejehjem, vi bygger flere fængsler. Det er jo ikke politik. Det kunne vi alle sammen være enige om, hvis der var penge.

Når der er begrænsede muligheder, så må vi vælge. At vælge i politik er prioritering. Jeg vælger, at der skal bygges sygehuse, plejeboliger, sådan at kapaciteten dér forøges og vi afhjælper det her problem. Det prioriterer jeg som politiker højest.

Og så vil jeg ikke have bygget flere fængsler, men vi må bruge dem, der er, og sætte nogle flere ind, altså simpelt hen ændrer politikken, sådan at man kører fængselspolitik, havde jeg nær sagt, på sygehusene, så man får en ordentlig behandling, så der kun er én på hvert værelse, og så der er fuld service på. Og så kan man køre den hidtidige sygehuspolitik i fængselsvæsenet, hvor man bare stuver folk sammen alle mulige vegne. Det synes jeg var en god borgerlig holdning og en rigtig prioritering.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Fru Gitte Seeberg som ordfører.

Gitte Seeberg (KF):

Da mit partis ordfører, hr. Helge Adam Møller, er forhindret i at være til stede, skal jeg på den konservative folketingsgruppes vegne udtale følgende:

Forslaget fra hr. Frank Dahlgaard indeholder to pålæg til regeringen.

Jeg konstaterer, at pålæg nr. 2 om, at ingen person, der er sigtet og i forbindelse hermed idømt varetægtsfængsel, må løslades på grund af manglende kapacitet, tilsyneladende er helt opfyldt i hvert fald siden 9. marts sidste år. Dette fordi justitsministeren jo på denne dato i et svar til hr. Helge Adam Møller på spørgsmål nr. S 1534 anførte, at sådan var det. Jeg går ud fra, at justitsministeren kan bekræfte, at det fortsat er gældende retstilstand.

Angående det første pålæg til regeringen om, at enhver voldsmand umiddelbart uanset voldens omfang og alvorlighed øjeblikkelig skal indsættes til afsoning, efter at dommen er afsagt, kan jeg kun tilslutte mig i hovedideen. Men jeg og den konservative folketingsgruppe finder, at vi skal koncentrere os om at få indført dette princip først og fremmest for alle grove voldsmand, dvs. de voldsmand, der er dømt efter §§ 245 og 246, samt voldsmand, der er dømt for forseelser, der ligger i den alvorlige ende af de straffe, der gives efter den såkaldte minivoldsparagraf, nemlig § 244.

Der er jo indimellem kapacitetsproblemer i fængselsvæsenet, også selv om der en gang imellem bliver sat to i samme celle. Jeg synes